

William Carlos Williams

ANGOL NAGYANYÁM UTOLSÓ SZAVAI

Néhány szutykos tányér
s egy pohár tej állt
mellette a kisasztalon
a búzhöd, zilált ágy közelében –

Ráncosan csaknem vakon
horkolt, majd felriadt
és dühödtt hangon
ételért kiáltott,

Aggyá valamit enni –
éhendöglesztenek –
jól vagyok, nem megyek
kórházba. Nem, nem, nem

Adjál valamit enni
Hadd vigyelek
a kórházba, mondtam,
és mihelyt meggyógyultál

tégy, amit akarsz.
Mosolygott. Igen
előbb te, amit akarsz
én meg csak azután –

Ó, ó, ó! kiáltott
amikor a mentők
hordágyra emelték –
Hát ezt nevezed

kényelembe helyezésnek?
Agya kitisztult –
Okosnak vélték
magatokat, kölykök,

mondta, de közlöm,
hogy semmit se tudtok.
Aztán megindultunk.
Utunk szilfák

hosszú sora mellett
vitt el. Kis ideig
nézte őket a mentő
ablakán át majd így szólt

Mik azok a
torzonborz holmik ott kint?
Fák? Torkig vagyok
Velük, és átbillentette fejét.

AZ ÖZVEGY PANASZA TAVASZIDŐN

Bánat az udvarom
ahol az új fű
lángol mint gyakran
lángolt azelőtt de
hajdan nem hideg
tűzzel vett körül.
Harmincöt évig
éltem urammal.
A szilvafa tömérdek
virágtól fehérlik ma.
A cseresznyefát tömérdek
virág borítja
és befest néhány sárga
és néhány piros cserjét
de szívem gyásza
erősebb náluk
mert bár örömet adtak
régen, ma látványukra
elfordultam és elfeledtem őket.
A fiam ma mesélte
hogy a réten
a távoli sűrű erdő
szegélyén fehéren
virágzó fákat látott.
Úgy érzem szívesen
mennék oda
s ama virágok közé zuhannék
és elsüllyednék a szomszédos lábban.

A TETT

Ott voltak, esőben, a rózsák.
Ne vágja le őket, kértem.
Már végük, mondta barátném.
De oly szépek
a maguk helyén.
Ah, mind szépek voltunk egykor, mondta,
és levágta és átnyújtotta
őket.

FIATAL NŐ AZ ABLAKNÁL

Ül és
könnyes

az arca
arca

a kezében
gyerek

az ölében
orra

az üveghez
nyomva

EÖRSI ISTVÁN fordításai

ELZINEK

Amerika tiszta terméke
megőrül –
Kentuckyból hegyi nép

vagy Jersey rongyolt északi
végéről
a magányos tavak és